

Hồi Thứ Mười Lăm

LOẠN THẠCH BA, HỘI NGỘ VÔ SONG PHÁI

Đây là một ngọn đồi thoải thoải và bừa bộn đá núi, chân đồi có một con đường đất ngoằn ngoèo và chập hẹp, bên kia là một khu rừng cành lá sum suê.

Đi được chừng nửa giờ, Bao Yếu Hoa bỗng đứng lại, mặt mày nhăn nhúm, ra chiều hết sức đau khổ ngồi bệt xuống một phiến đá bằng, cố gắng cất tiếng gọi:

– Hạng lão đệ...

Hạng Chân chững bước, quay lại đến bên Bao Yếu Hoa, chơm chớp mắt hỏi:

– Bao đại ca sao vậy?

Bao Yếu Hoa đỏ mặt ngượng ngùng:

– Hãy ngồi đây nghỉ lát đã!

Qua thần thái của Bao Yếu Hoa, Hạng Chân biết người bạn thâm giao này nhất định đã phải trải qua một sự đả kích quá độ hoặc là một nỗi sỉ nhục ghê gớm.

Bèn nhẹ đặt tay lên vai Bao Yếu Hoa, dịu giọng nói:

– Bao đại ca, hãy cho đệ biết, bọn họ đã đối xử thế nào với đại ca?

Bao Yếu Hoa run run ngẩng lên, cố giữ bình tĩnh, nhe răng cười còn đau khổ hơn là mếu, khản giọng nói:

– Cũng chẳng có gì là không thể nói, nhưng hể nghĩ đến là lại tự hận mình, tại sao không chịu đâm đầu chết quách ngay lúc ấy cho rồi!

Đoạn hít sâu một hơi, như cố nén niềm kích phẫn trong lòng, nhìn Hạng Chân cười chua chát nói tiếp:

– Bọn họ đã cưỡng bức ngu ca uống vào một loại thuốc màu đỏ tươi cỡ hạt đậu xanh, mỗi lần đều là hai người cùng vào. Hai tên khốn kiếp ấy võ công cũng chẳng kém, trước hết điểm huyết cho ngu ca không thể kháng cự, sau đó mới nhét thuốc vào miệng buộc ngu ca uống vào. Loại thuốc ấy có mùi thơm hỗn hợp, bản thân ngu ca cũng có học qua y thuật, biết đó hẳn là một loại thuốc có tác dụng kích thích tính năng, nhưng không ngờ lại mạnh đến vậy. Mỗi lần chúng cho ngu ca uống đến những năm viên, rồi sau đó ném ngu ca vào đường hầm, chỗ đó... chỗ đó có ba nữ nhân hết sức dâm dăng, họ xúm lại lột bỏ áo quần ngu ca rồi bắt đầu khêu gợi một cách vô cùng xấu xa. Ngu ca cố cắn răng dằn nén, nhưng tâm thần đã bị sức thuốc làm cho u mê, trong tiếng cười dâm ô của họ, ngu ca đã hết lần này đến lần khác phải cùng họ biểu diễn cái trò bỉ ổi và nhục nhã chẳng khác cầm thú ấy, ngu ca cảm thấy mình giống hệt một con chó, một con heo, không còn một chút nhân tính...

Hạng Chân bình thản lắng nghe, trên mặt không có chút biểu lộ gì, hồi lâu, chàng chậm rãi nói:

– Bọn họ đã cố tình làm hao tổn tinh lực đại ca, đương nhiên qua đó cũng lãng nhục đại ca. Bao đại ca, mỗi ngày bọn họ đã cưỡng bức đại ca bao nhiêu lần?

Bao Yếu Hoa đỏ mặt xấu hổ, nghiêng răng nói:

– Bốn hoặc năm lần!

Hạng Chân dịu dàng nhìn Bao Yếu Hoa, ôn tồn nói:

– Bao đại ca, đệ không muốn an ủi đại ca bằng những lời giả dối. Đó quả là một điều vô cùng nhục nhã, nếu đời là đệ, đệ cũng không thể nào chịu nổi. À, ba nữ nhân kia có biết phương pháp hấp thụ tinh lực không?

Bao Yếu Hoa mặt thoáng co giật, gật gật đầu nói:

– Có lẽ biết, sau mỗi lần, ngu ca đều cảm thấy hết sức mệt mỏi choáng váng, xương cốt khắp người rời rã, có khi cơ hồ muốn nghẹn thở.

Hạng Chân im lặng một hồi, bỗng lại hỏi:

– Quân tử và vị hôn thê của Yến Lập có biết việc này không?

Bao Yếu Hoa lắc đầu, giọng trĩu nặng:

– Không, nhưng Yến Lập thì có lẽ nhận thấy chút ít!

Hạng Chân mắt vút qua vẻ sắc lạnh:

– Kể cưỡng bức đại ca, ngoài ba nữ nhân kia ra còn ai đứng cạnh chứng kiến nữa không?

Bao Yếu Hoa liếm liếm môi:

– Ngoài ba yêu phụ thì chỉ còn hai tên dã nhân gác cửa cùng hai tên khốn kiếp cưỡng bức ngu ca uống thuốc. Hai tên đề đầu cao nghều, một tên có vết sẹo trên mí mắt, còn tên kia thì có mấy vết rỗ trên mặt, tuổi tác đều ngoài ba mươi và mặt đầy tà khí...

– Đại ca không nhớ lầm chứ?

Bao Yếu Hoa tức tối:

– Dù chúng có hóa thành tro than thì Bao mỗ cũng nhận ra được hai tên súc sanh đội lốt người ấy. Bao mỗ đã khắc ghi mặt mũi chúng từng giờ từng khắc, dù một ngày còn hơi thở cũng không bao giờ quên được.

Hạng Chân uể oải vươn vai:

– Hai tên quái vật gác cửa đã phế bỏ rồi, giờ đây chỉ còn hai tên có sẹo mí mắt và mặt rỗ hầy còn sống. Lẽ dĩ nhiên, chúng ta cũng cần phải tìm cho ra kẻ chủ mưu đã đưa ra ý kiến ấy!

Bao Yếu Hoa chột hiểu ý thật trong lời nói của Hạng Chân, nhướn mắt hỏi:

– Ý lão đệ muốn nói là...

– Là bọn họ sẽ không thể giữ được ký ức lâu lắm đâu, họ sẽ phải quên đi, bởi nếu không thì đại ca sẽ còn đau khổ, và phương pháp khiến họ quên đi nhanh chóng hết sức đơn giản, không cần nói ất đại ca cũng hiểu.

Bao Yếu Hoa buông tiếng thở dài:

– Đành thôi, sự tạo thành của rất nhiều bi kịch thường là không thể chỉ trách cứ một phía.

Hạng Chân thoáng nhếch môi:

– Rất mừng là đại ca đã hiểu ra được đạo lý ấy!

Bao Yếu Hoa mấp máy môi như có vẻ do dự. Hạng Chân thấy vậy bèn hỏi:

– Bao đại ca muốn nói gì phải không?

Bao Yếu Hoa nghe rằng cười:

– Ừm, khắp người lão đệ bê bết máu thế này, mười đầu ngón tay sao lại sưng nát như vậy? Và lồng ngực dường như cũng bị lột đi một lớp da...

Hạng Chân nhẹ co duỗi hai tay, ơ hờ nói:

– Bọn họ đã dùng cương châm tẩm độc đâm vào ngón tay đệ, rồi lại dùng một loại chất dẻo lột da ngực đệ, sau đó xát muối lên vết thương, ngoài ra còn vài thứ linh tinh không đáng nói khác...

Bao Yếu Hoa cảm hận nghiêng răng trèo trẹo, hậm hực nói:

– Rồi đây chúng ta phải dùng máu để rửa sạch những hận thù này!

Hạng Chân xoa tay, sơ lược kể lại mọi sự vừa qua, sau đó uể oải nói:

– Ở trong ngôi nhà nhỏ của đệ, bọn họ đã sử dụng một loại thuốc mê hết sức lợi hại, gần như không màu không mùi, khiến chúng ta đều bị bắt giữ, từ nay hai ta phải thận trọng đề phòng mới được.

– Thiếu nữ khi nãy tên Hề Tần có phải là em gái của tên già chó Hề Hòe không?

Hạng Chân mỉm cười:

– Vâng!

– Tại sao nàng ta lại mạo hiểm giải cứu chúng ta, thật là khó hiểu...

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Bao Yếu Hoa ngẩng lên, trông thấy thần sắc như cười như không của Hạng Chân, bèn cười nói:

– Khá khen cho tiểu tử, nhất định là người lại quyến rũ con gái người ta rồi. Người ta tưởng đâu người là một tay rắn rỏi, chứ nào biết về mặt này người cũng hết sức cao minh, trong tình huống và hoàn cảnh thế này mà người vẫn có thể gỡ trò ấy ra, lại chỉ trong thời gian ngắn đã sẵn được con mồi, thật không thể nào ngờ tới. Xem thái độ nàng ta, dường như đã có hàng chục năm giao tình với lão đệ người vậy...

Hạng Chân đưa ngón tay lên môi “Xuyt” một tiếng, nghiêm chỉnh nói:

– Đừng nói quá bĩ ổi như vậy, họ Hạng này chưa từng bao giờ lảng nhãng với đàn bà,

– Đúng, nhưng tại vì sao bọn đàn bà hễ gặp lão đệ là mê mẩn tâm can? Bao mỗ hiểu rất rõ lão đệ không gần nữ sắc bao giờ, nhưng diễm vận lại cứ ập lên đầu lão đệ, vậy nghĩa là sao?

Hạng Chân ngán ngẩm thở ra, chán chường nói:

– Đệ cũng như Khương thái công câu cá vậy!

Bao Yếu Hoa ngơ ngẩn gật đầu, lẩm bẩm:

– Phải rồi! Phải rồi! Ai muốn thì mắc câu...

Hạng Chân ứa mắt nhìn mười đầu ngón tay ứ máu, giọng thâm trầm nói:

– Bao đại ca, vết thương trên mặt Quân tử có khả năng chữa lành không?

Bao Yếu Hoa bất giác đưa mắt nhìn Quân Tâm Di đang nằm cạnh, phân vân nói:

– Không dám chắc, hy vọng được nửa phần...

Hạng Chân giọng trịnh trọng:

– Bằng bất cứ giá nào, sự hy sinh nào, chúng ta cũng phải giành lấy nửa phần hy vọng ấy. Bao đại ca, đó không phải là vì cá nhân đệ, đại ca phải biết, một người phụ nữ xem trọng nhan sắc của mình đến dường nào. Cho dù người ấy có tính đạu bạc giản dị đến mấy đi nữa, bởi đó không chỉ là do tính chuộng vẻ đẹp bẩm sinh, mà còn là lòng tự tôn và tự tin nữa.

Bao Yếu Hoa xoa hai tay vào nhau:

– Bao mỗ hiểu! Hạng lão đệ, Bao mỗ sẽ cố hết sức mình!

Đoạn đưa tay sờ bụng, ngay khi ấy bụng y kêu lên rồn rột, Bao Yếu Hoa cười gượng nói:

– Hạng lão đệ, cái bụng vô tích sự này mẹ kiếp lại giở trò vùi vĩnh nữa rồi!

Đột nhiên, Hạng Chân dùng tay ra dấu “chú ý” với Bao Yếu Hoa, đoạn nghiêng đầu như lắng nghe gì đó.

Bao Yếu Hoa cũng liền quay người, thận trọng nhìn qua kẽ đá, thỉnh thoảng ngoài vài tiếng chim kêu, chẳng thấy gì cả.

Hạng Chân vẫn chăm chú lắng nghe, Bao Yếu Hoa vừa tiếp tục xem xét vừa thấp giọng lầu bầu:

– Hạng lão đệ lòng quá ngờ vực rồi tưởng tượng đó thôi, Bao mỗ có thấy...

Chưa dứt lời, vẻ mặt chợt căng thẳng. Phải rồi, có tiếng vó ngựa đứt quãng từ rất xa vọng lại. Bao Yếu Hoa vội ngoảnh lại, chỉ tay về phía tiếng vó ngựa vọng đến.

Hạng Chân khẽ gật đầu, thấp giọng hỏi:

– Nơi đây cách Thanh Tùng sơn trang bao xa?

Bao Yếu Hoa thầm ước tính, đoạn đáp:

– Có lẽ gần ba mươi dặm!

Hạng Chân chớp mắt:

– Đại ca còn đủ sức làm một trận không?

Bao Yếu Hoa cười ảo não:

– Đương nhiên, nhưng không thể bì được với lúc bình thường!

Hạng Chân mỉm cười:

– Nếu như bọn họ là kẻ địch thì đại ca hãy bảo vệ mọi người lui vào trong núi, để một mình đệ chống cản, dẫu sao đệ cũng còn khỏe hơn đại ca một chút. Hơn nữa, nếu cần bỏ chạy thì cũng nhanh hơn đại ca, đúng không nào?

Bao Yếu Hoa mấp má môi, sau cùng đành bất đắc dĩ nói:

– Cũng được nhưng lão đệ phải sống, ngu ca không muốn lão đệ đang lúc tuổi trẻ xuân thời, chưa nếm được bao nhiêu mùi đời và đã phải toi mạng...

Hạng Chân vỗ vai Bao Yếu Hoa, cười nói:

– Đương nhiên rồi, đệ cũng đâu có muốn chết!

Thế là, Bao Yếu Hoa đến báo với Yến Lập hai người, Hạng Chân gọi thức Quân Tâm Di lúc này bầu không khí như có phần cô đặc và thoáng mùi máu tanh.

Tiếng vó câu rậm rịch đã rõ dần, từng tiếng vó sắt nện xuống mặt đường như thể giẫm vào con tim họ... Hạng Chân thoáng chau mày, chú mắt nhìn qua kẽ đá, Quân Tâm Di nép vào mình chàng, toàn thân run lên nhè nhè.

Lát sau, tiếng vó ngựa đã đến rất gần, nghe được cả tiếng ngựa thở rồi.

Bao Yếu Hoa nghiêng răng trờng mắt nhìn trời, ánh mắt ngập đầy thù hận, hai tay siết chặt như muốn bóp nát óc đối phương.

Con đường hẹp ngoằn ngoèo dưới chân đồi, chỗ khúc quanh bên trái lúc này đã thấy bụi tung mù mịt và kỵ mã đầu tiên đã xuất hiện.

Hạng Chân ngoảnh lại dùng tay ra dấu, vội vã nói:

– Đã trông thấy rồi!

Đoạn liền quay lại... Ồ, chỉ thoáng chốc đã có thêm mười mấy kỵ mã nữa vòng qua, phía sau còn nữa, nghe tiếng vó ngựa, ít ra cũng trên số năm mươi.

Nhưng người trên lưng ngựa nhất loạt võ phục bằng tơ trắng óng ánh, và áo choàng cùng trắng như nhau, thấy đều tóc dài phủ vai, một chiếc vòng vàng rộng chừng nửa tấc quắc quanh giữa trán, trên lưng giắt một ngọn đại đao cong vòng, bao ngoài bằng da báo vằn vện, ngực lại còn cắm chéo nhau hai ngọn cương thoa sắc nhọn và nặng nề. Bọn người này trông rất quái dị và gai mắt, song lại có vẻ

hung tàn man rợ khác thường.

Đi đầu là ba người nghi biểu xuất chúng: Một mặt trắng như ngọc, tuổi trung niên và mép để ria đen. Hai là một thanh niên có gương mặt xanh xao và lạnh lùng. Ba là một người có lẽ chột mắt, được che bởi đồ bịt mắt màu đen với dây tơ vòng qua giữa chân mày và từ giữa chân mày xuống đến cằm có một vết sẹo ngoằn ngoèo và đỏ lôm hết sức khủng khiếp. Trong số ba người, y là có bộ mặt hung ác hơn hết, hệt như một con hắc báo man rợ.

Quả nhiên bọn họ gồm có hơn năm mươi người ngựa, đến dưới chân đồi, người trung niên có ria đen bỗng giơ cao tay phải, ra hiệu cho đội ngũ dừng lại.

Chỉ thấy y có vẻ nghi hoặc đưa mắt nhìn lên đồi, đoạn thăm thì vài câu với hai người tả hữu. Ánh ban mai soi rọi trên mình những người này, phản chiếu ánh sáng trắng lấp lánh, hết sức ngoạn mục.

Hạng Chân chau mày, lắc đầu trầm giọng nói:

– Họ không phải bọn Thanh Tùng sơn trang!

Bao Yếu Hoa ngồi dựa vào tảng đá, lạnh lùng nói:

– Họ đã dừng lại ư?

Hạng Chân giọng băng khuâng:

– Vâng! Chúng ta hẳn không để lại dấu vết gì khiến họ chú ý chứ? Bọn họ ăn mặc kỳ lạ lắm, đệ chưa từng gặp và nghe nói đến bao giờ...

Bao Yếu Hoa cũng rướn lên nhìn ra ngoài, lát sau phân vân nói:

– Lạ thật, đây lại là mẹ kiếp cánh anh hùng hảo hán nào nữa thế nhỉ? Xem ra dường như bọn họ còn định lên lục soát nữa đấy, mẹ kiếp toàn lũ ăn no rồi việc...

Hạng Chân vừa suy nghĩ, vừa chậm rãi nói:

– Dẫu sao bọn họ cũng dễ đối phó hơn bọn Thanh Tùng sơn trang, nếu họ không phải quái vật, có thể chúng ta không cần đổ máu cũng bình an qua khỏi được chặng này.

Bao Yếu Hoa bực tức:

– Hừ, thật đúng là mãnh hổ bị lạc xuống đồng bằng, rồng bị mắc cạn, mẹ kiếp đến lũ rùa cá tôm cua cũng định tìm đến hiếp đáp, làm oai làm phúc...

Bỗng, Hạng Chân khoát tay, hối hả nói:

– Chú ý, bọn họ sắp đến rồi!

Bao Yếu Hoa nghiêng răng, đưa mắt nhìn xuống đồi, quả nhiên bọn họ đã có nửa số xuống ngựa, dưới sự xuất lĩnh của người thanh niên có gương mặt lạnh lùng, túa ra thành hình cánh quạt bắt đầu đi lên đồi.

o O o